

Sygnatura akt IV U 41/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 07 maja 2019 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania M. N.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 20 listopada 2018 r. znak (...)

w przedmiocie zasiłku opiekuńczego

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 20 listopada 2018 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni M. N. prawo do zasiłku opiekuńczego za okres od dnia 12 września 2018 roku do dnia 18 września 2018 roku,

II. w pozostałym zakresie oddala odwołanie,

III. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa,

IV. koszty zastępstwa procesowego wzajemnie znosi.

Sygn. akt IV U 41/19

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. N. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 20.11.2018 r. znak (...) odmawiającej jej przyznania prawa do zasiłku opiekuńczego w związku z opieką nad chorym członkiem rodziny za okres od 12.09.2018 r. do 25.09.2018 r. Domagała się zmiany decyzji poprzez przyznanie wnioskodawczyni prawa do zasiłku opiekuńczego.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni wskazała, że podlega ubezpieczeniom oraz że sprawowała osobistą opiekę nad matką, z którą pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym. Podniosła, że odmówiono jej prawa do zasiłku z powodu błędów formalnych w zaświadczeniu lekarskim, z czym nie można się zgodzić. Wskazała, że błędy lekarza wystawiającego zwolnienie lekarskie nie mogą skutkować pozbawieniem jej prawa do zasiłku.

W odpowiedzi na odwołanie (k. 7) organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy zarzucił, że wnioskodawczyni była obecna w pracy w dniu 11.09.2018 r., natomiast zwolnienie lekarskie obejmujące okres od 12.09.2018 r. do 25.09.2018 r. zostało wystawione w dniu 10.09.2018 r., co jest niezgodne z zasadami wystawiania zaświadczeń o niezdolności do pracy.

Postanowieniem z dnia 12.03.2019 r. na wniosek strony pozwanej wezwano do udziału w sprawie w charakterze strony płatnika składek – Fundację Niepełnosprawnym i (...) w Z..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. N. podlegała ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

(**dowód** : bezsporne)

Decyzją z dnia 20.11.2018 r. znak (...) odmówiono wnioskodawczyni przyznania prawa do zasiłku opiekuńczego w związku z opieką nad chorą matką za okres od 12.09.2018 r. do 25.09.2018 r.

(**dowód** : bezsporne)

W miejscu zamieszkania wnioskodawczyni i jej matka nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego. S. W. mieszka z mężem. Opiekują się nimi dzieci S. W. - tj. wnioskodawczyni i dzieci męża S. W..

(**dowód** : przesłuchanie wnioskodawczyni M. N., k – 23v-24)

Wnioskodawczyni oraz jej matka – S. W. zostały skierowane do sanatorium na okres 21 dni od dnia 13.09.2018 r.

S. W. cierpi na chorobę Alzheimera, chorobę P. oraz ma zaniki pamięci, nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować.

Wnioskodawczyni w związku z powyższym w dniu 10.09.2018 r. udała się do lekarza, aby otrzymać zwolnienie lekarskie na okres pobytu w sanatorium i dojazdu do sanatorium.

Wnioskodawczyni nie miała możliwości umówienia się na inny termin. Nie miała możliwości umówić się na 11.09.2018 r., ponieważ wszystkie terminy były zajęte. W przychodni, do której uczęszcza matka wnioskodawczyni, zapisy są prowadzone raz w miesiącu – na następny miesiąc.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: przesłuchanie wnioskodawczyni M. N., k – 23v-24)

Lekarz w dniu 10.09.2018 r. wystawił zwolnienie lekarskie obejmujące okres od 12.09.2018 r. do 25.09.2018 r. Wnioskodawczyni poinformowała lekarza w jakim celu potrzebuje zwolnienie oraz od kiedy jest przewidziany jej pobyt w sanatorium.

Wnioskodawczyni była obecna w pracy w dniu 11.09.2018 r.

W dniu 12.09.2018 r. wnioskodawczyni i jej matka odbyły podróż do sanatorium.

Od dnia 13.09.2018 r. przebywały w sanatorium, zajmując jeden wspólny pokój.

W okresie od dnia 13.09.2018 r. do dnia 18.09.2018 r. M. N. sprawowała opiekę nad chorą matką S. W.. Wnioskodawczyni odprowadzała mamę na zabiegi, a nadto pomagała jej w higienie osobistej, ubieraniu etc. Nie było w tym czasie domownika mogącego zapewnić S. W. opiekę.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: zaświadczenie o niezdolności do pracy, k – 7 akt ZUS, karta informacyjna sanatorium, k – 16 - 17 akt ZUS, przesłuchanie wnioskodawczyni M. N., k – 23v-24)

W dniu 19.09.2018 r. S. W. przeszła ostry zawał serca i została zabrana do szpitala, w którym przebywała do dnia 25.09.2018 r.

M. N. kontynuowała pobyt w sanatorium. Codziennie po odbytych zabiegach jechała do mamy do szpitala. Po odebraniu mamy ze szpitala opłaciła jej pobyt w sanatorium jako komercyjny.

(**dowód** : karta informacyjna leczenia szpitalnego, k – 18-19, faktura VAT, k – 20, 21, przesłuchanie wnioskodawczyni M. N., k – 23v-24)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentacji zawartej w aktach sprawy, w tym na zaświadczeniu o niezdolności do pracy, karcie informacyjnej leczenia szpitalnego, fakturach, karty informacyjnej z sanatorium. Ich prawdziwości i wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała. Sąd oparł się również na przesłuchaniu wnioskodawczynie i dał mu wiarę w całości. Było ono spójne i logiczne oraz korelowało z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny, sporna była jedynie jego ocena prawna.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie ocenie Sądu podlegało odwołanie wnioskodawczynie od decyzji odmawiającej jej prawa do zasiłku opiekuńczego w związku z opieką nad chorym członkiem rodziny, tj. nad matką S. W..

Odwołanie podlegało uwzględnieniu w części.

Podstawą żądania wnioskodawczynie był przepis art. 32 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r. Nr 77 poz. 512), zgodnie z którym zasiłek opiekuńczy przysługuje ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad innym (niż dziecko) chorym członkiem rodziny. Przepis art. 32 ust. 3 stanowi natomiast, że za członków rodziny, o których mowa w ust. 1 pkt 3, uważa się małżonka, rodziców, rodzica dziecka, ojczyma, macochę, teściów, dziadków, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku powyżej 14 lat – jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z ubezpieczonym w okresie sprawowania opieki.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny nie był sporny, jeśli chodzi o fakt, że S. W. jest matką wnioskodawczynie oraz że jest niezdolna do samodzielnego funkcjonowania. Nie było sporne, że M. N. sprawowała opiekę nad nią i że nie było w tym czasie domownika mogącego zapewnić mu opiekę. Sąd uznał, że okoliczności te nie są sporne, albowiem z uzasadnienia decyzji ZUS wynikało, że jedyną podstawą odmowy przyznania wnioskodawczynie zasiłku opiekuńczego jest przyjęcie, że zwolnienie lekarskie zostało nieprawidłowo wystawione, ponieważ obejmuje okres od 12.09.2018 r., podczas gdy wystawiono je 10.09.2018 r.

Z tych względów Sąd nie prowadził postępowania dowodowego w zakresie wskazanych wyżej okoliczności.

Tak więc pierwotnie sporna była jedynie kwestia prawidłowości sporządzenia zwolnienia lekarskiego.

Nie było również sporne, że w okresie od dnia 13.09.2018 r. do dnia 18.09.2018 r. przebywały razem w sanatorium, gdzie wnioskodawczynie sprawowała opiekę nad matką, że 12.09.2018 r. wspólnie odbyły podróż do sanatorium.

Organ rentowy odmówił wnioskodawczynie prawa do zasiłku, kwestionując prawidłowość wystawionego zwolnienia lekarskiego i podnosząc, że zostało wystawione z naruszeniem przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 27 lipca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wystawiania, zasadności zaświadczeń lekarskich, wzoru zaświadczenia lekarskiego wydanego w wyniku kontroli lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Przepis § 3 ust. 1 tego Rozporządzenia stanowi, że zaświadczenie lekarskie wystawia się na okres od dnia, w którym przeprowadzono badanie, lub od dnia bezpośrednio następującego po dniu badania.

W ocenie Sądu interpretacja przepisów dokonana przez organ rentowy nie zasługuje na akceptację.

Po pierwsze – nie jest zdaniem Sądu prawidłowe obciążanie ubezpieczonego błędem lekarza wystawiającego zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy. Po drugie – zauważyć należy, że wnioskodawczynie nie miała możliwości dowolnego wyboru terminu wizyty lekarskiej i zaakceptowała najbliższy wolny termin poprzedzający jej wyjazd z matką do sanatorium. Sąd dał wiarę temu twierdzeniu, albowiem odpowiada ono doświadczeniu życiowemu i realiom pracy polskiej służby zdrowia. Wnioskodawczynie zarejestrowała mamę do lekarza na 10.09.2018 r., natomiast

do sanatorium wyjechały 12.09.2018 r. Z tych względów w dniu 10 i 11.09.2018 r. jej matka nie pozostawała z nią we wspólnym gospodarstwie domowym i nie wymagała jej opieki. Wnioskodawczyni poinformowała o tym lekarza, a ten sporządził zaświadczenie o niezdolności wnioskodawczyni do pracy z powodu choroby mamy od 12.09.2018 r. W ocenie Sądu zaświadczenie to odzwierciedlało rzeczywistość i potwierdzało prawdziwe okoliczności. W przypadku wystawienia zaświadczenia od dnia 11.09.2018 r. wnioskodawczyni nie przysługiwałoby prawo do zasiłku opiekuńczego, bo w dniu 11.09.2018 r. nie prowadziła z mamą wspólnego gospodarstwa domowego, a mam miała zapewnioną opiekę innej osoby. Art. 34 Ustawy zasiłkowej stanowi bowiem, że zasiłek opiekuńczy nie przysługuje, jeżeli poza ubezpieczonym są inni członkowie rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym, mogący zapewnić opiekę dziecku lub choremu członkowi rodziny.

Ponadto zauważyć należy, że ustawa zasiłkowa nie przewiduje sankcji odmowy zasiłku w przypadku błędów w wystawieniu zaświadczenia o niezdolności do pracy. Zasiłek nie przysługuje jedynie w przypadku posłużenia się zaświadczeniem sfałszowanym.

Organ rentowy w toku postępowania wyjaśniającego w ZUS stwierdził brak uzasadnienia medycznego dla (...) za okres 12.09.-25.09.2018 r., jednak ta okoliczność nie została wskazana jako odmowa przyznania zasiłku, a więc nie była badana przez Sąd. Sąd przyjął, że bezsporne było, że S. W. w okresie przebywania w sanatorium wymagała opieki.

Z tych względów Sąd uznał, że argumenty organu rentowego nie zasługują na uwzględnienie.

W toku postępowania ujawniła się jednak dodatkowa okoliczność, mająca wpływ na rozstrzygnięcie. Sąd ustalił bowiem, że matka wnioskodawczyni przerwała pobyt w sanatorium, ponieważ od dnia 19.09.2108 r. do dnia 25.09.2018 r. przebywała w szpitalu. W ocenie Sądu od tego dnia wnioskodawczyni zasiłek opiekuńczy nie przysługiwał. Mama wnioskodawczyni miała bowiem w szpitalu zapewnioną całodobową opiekę personelu medycznego. Ponadto wnioskodawczyni nie prowadziła w tym okresie z mamą wspólnego gospodarstwa domowego. Wnioskodawczyni kontynuowała pobyt w sanatorium, nadal korzystając z zabiegów etc. i przychodziła do mamy po zabiegach.

W związku z powyższym Sąd uznał, że wnioskodawczyni przysługuje prawo do zasiłku opiekuńczego za okres od 12 września 2018 r. do 18 września 2018 r., a od 19 września 2018 r. do 25 września 2018 r. zasiłek ten nie przysługuje.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c. częściowo zmienił zaskarżoną decyzję, a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił na podstawie przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

Wnioskodawczyni proces wygrała w połowie, tak więc brak było podstaw do orzeczenia na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego lub też do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powódki. w związku z powyższym koszty zastępstwa procesowego wzajemnie zniesiono (art. 100 k.p.c.).

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.